

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: Ing. L. B., zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem v Ostravě, Kosmova 20, proti žalovanému Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, se sídlem Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 4. 5. 2005, čj. 59 Ca 76/2002 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2002, čj. 15446/150/01. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci ze dne 2. 7. 2001, čj. 130403/01/192911/5715, o zamítnutí žalobcovy žádosti o ověření podmínek neplatnosti dodatečného platebního výměru správce daně.

Krajský soud žalobu odmítl s tím, že jde o návrh nepřipustný, neboť napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobou napadené rozhodnutí nelze chápat jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Dle dosavadní

judikatury, na niž bylo poukázáno, je rozhodnutí správce daně o ověření podmínek neplatnosti rozhodnutí pouze rozhodnutím deklaratorní povahy, neboť neplatnost rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), existuje od počátku, osvědčením neplatnosti se neodstraňují nedostatky rozhodnutí, pouze se deklaruje jeho neplatnost a vytváří se podmínky pro vydání rozhodnutí nového; nejedná se o odstraňování věcných nedostatků neplatného rozhodnutí, neboť k tomu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky. Vysloví-li správce daně, že žádost o ověření splnění podmínek neplatnosti rozhodnutí se zamítá, jde jen o rozhodnutí deklaratorní povahy, jímž se nezakládají, nemění nebo závazně neurčují práva a povinnosti daňového subjektu. Ani situace, kdy správci daně daňovým subjektům sdělují pouhým přípisem, že nebyly shledány podmínky pro vyslovení neplatnosti rozhodnutí, nebyly shledány správními soudy ani soudem ústavním za rozporné se zákonem.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že v souzeném případě nenapadal rozhodnutí, jímž se osvědčuje neplatnost rozhodnutí vydaného správcem daně, nýbrž napadal rozhodnutí, které konstatuje, že napadené rozhodnutí je platné. Rozhodnutí tedy potvrzuje rozhodnutí správce daně – dodatečný platební výměr. Nelze se tedy ztotožnit s názorem soudu, že žalobou napadeným rozhodnutím se nemění, neruší nebo závazně neurčují práva a povinnosti daňového subjektu, neboť se jím autoritativně potvrzuje původní rozhodnutí a tedy i závazně určují povinnosti stěžovatele. Stěžovatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu spisových značek Pl. ÚS 8/98 a I. ÚS 40/98 s tím, že řešila otázku rozhodnutí osvědčujícího neplatnost a upozorňuje, že v daném případě správce daně potvrzuje, a nikoliv tedy pouze deklaruje, původně vydané rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém odůvodnění a ztotožňuje se s názorem krajského soudu. Poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, čj. 2 Afs 45/2003 - 118, na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 1998, čj. 30 Ca 177/97 - 29 a judikaturu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/98, I. ÚS 40/98 a IV. ÚS 390/01.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil (vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) následovně:

Z správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel dopisem ze dne 16. května 2001 podal žádost o ověření podmínek neplatnosti dodatečného platebního výměru ze

dne 3. 9. 1997, č. 970002362, čj. 117147/97/192911/5715. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2001, čj. 130403/01/192911/5715, finanční úřad jeho žádost zamítl s tím, že nezjistil porušení podmínek dle § 32 odst. 7 daňového řádu.

Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud k této otázce uvádí, že dle § 32 odst. 7 daňového řádu neplatnost rozhodnutí ověřuje správce daně, který rozhodnutí vydal. Jak vyplývá mj. z § 65 odst. 1 s. ř. s., soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podléhají nejen konstitutivní, ale i deklaratorní rozhodnutí, ovšem vždy za podmínky, že žalobce je takovýmto rozhodnutím zkrácen na svých právech.

Žalobcem napadeným právním aktem procesního charakteru finanční úřad pouze zamítl žádost žalobce o ověření splnění podmínek neplatnosti dodatečného platebního výměru, když dospěl k závěru, že podmínky k deklarování neplatnosti nejsou splněny. Tímto správním aktem se na povinnostech založených dotyčným platebním výměrem nic nemění. Jde o obdobnou situaci jako v případě nevyhovění žádosti o přezkoumání rozhodnutí správce daně dle § 55b daňového řádu, či v případě nevyhovění podnětu k přezkumnému řízení dle § 95 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dříve § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení), kdy konstantní judikatura vychází z toho, že se z obdobných důvodů nejedná o správní akty (rozhodnutí) přezkoumatelné soudem v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, čj. 1 Afs 56/2004 – 114, rozhodnutí téhož soudu ze dne 22. 6. 2006, čj. 6 Ads 84/2005 – 52, obojí publikováno na www.nssoud.cz).

Z výše uvedených úvah tedy vyplývá, že Krajský soud v Brně postupoval zcela správně, pokud stěžovatelovu žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud proto nedůvodnou kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu